

Touha po štěstí

Barbara Hannay

„Freyo?“

Z vyděšeného tónu v sousedčině hlase se Freyi orosilo čelo. „Ano?“
„Ach, Freyo. Mrzí mě to, ale mám pro tebe strašnou zprávu. Měla by ses hned vrátit. Tvůj dům –“

„Můj dům?“

„Ano. Hoří.“

„Ach, bože.“ Šok Freyu téměř povalil. To nemohla být pravda. To nebylo možné.

„Zavolali jsme hasiče,“ informovala ji Louise. „Jsou na cestě.“

Freya tomu nemohla uvěřit. Bezděky ze sebe vyloudila tiché zaúpění. Určitě se jí to jen zdálo.

„Freyo, co se stalo?“ ozvala se Daisy vedle ní. Zněla polekaně a nervózně. Nato Freyu chytila za ruku. „Co se děje?“

Freya zavrtěla hlavou. Nechtěla odpovědět. Možná, že když o tom nebude mluvit, nestane se to skutečností.

V telefonu se znovu ozvala Louise Richardsová. „Je mi to tak líto, Freyo.“

„Je to – je to zlé?“ špitla.

„Ano,“ vzlykla Louise. „Je to děsivé.“

Vtom sousedčin zoufalý hlas přehlušily hlasité sirény. Prořezávaly se prostorem až do Freyina srdce.

Zavěsila. Musela tomu uniknout.

„Freyo, co se stalo?“ naléhaly Daisy s Jo jednohlasně.

Nezmohla se na odpověď. Ochromovala ji panika. Kéž by to byla jen ošklivá noční můra, ze které se co nevidět probudí.

„Hej,“ oslovila ji Daisy tiše a jemně ji pohladila po paži. „Jste tu pro tebe.“

Polkla, aby ulevila staženému hrdlu. Když se zadívala kolem sebe, viděla útulnou restauraci a spokojené strážníky. Krásný prostor osvětlovaly zapálené svíčky. Vše pokračovalo beze změny.

Třeba si ten hovor jen představovala. Možná jí přeskočilo.

Pak spatřila vyděšené tváře kamarádek, které na ní dychtivě visely očima. Nepatrně zavrtěla hlavou a pak konečně promluvila. „V mém domě hoří.“

„Proboha, to snad ne.“ Daisy byla rázem na nohách a natahovala se pro kabelku.

Jo nezůstala pozadu a rychle zamířila k pultu. „Zaplatím účet,“ zavolala přes rameno.

„Pojď, musíme jet.“ Daisy Freyu naléhavě zatáhla za ruku.

Freya pochybovala, že se dokáže hýbat. Nohy měla tak vratké, že by ji pravděpodobně neunesly.

„Pojedeme mým autem,“ rozhodla Daisy a pomohla jí vstát.

„Ne, jsem v pohodě.“ Freya se postavila a nohy ji překvapivě nezhadly. „Můžu řídit.“

„Ne, nemůžeš,“ trvala na svém kamarádka. „Za těchto podmínek určitě ne. To pusť z hlavy.“

Vzhledem k tomu, jak se jí točila hlava, nejspíš nyní nestálo za to si cokoliv dokazovat. Freya se nechala odvléct ven, kde ji do obličeje udeřil chladný vánek. O chvíli později už seděla na místě spolujezdce v autě značky Volvo, když vtom se z rádia ozvaly tóny klasické hudby. Řidička rádio okamžitě vypnula. Jo se nasoukala dozadu. Dveře se zabouchly a auto se dalo do pohybu.

Vycouvaly z parkoviště a sjely na klikatou silnici vedoucí k dálnici. Cesta k Freyinu domu trvala dvacet minut.

Dvacet minut! Za tu dobu mohl dům lehnout popelem. Dvacet minut budou ohnivé plameny olizovat, pálit a ničit vše, co jim přijde do cesty.

„Proboha, Won Ton!“ vykřikla Freya, když si náhle vzpomněla na svého malého hebkého teriéra. „Zavřela jsem ji do prádelny!“

„Nejsou tam vyklápěcí dvířka?“ připomněla jí Jo.

Freya přikývla. „Ano,“ odpověděla, ale pak zasténala. „Co když bude tak vystrašená, že jimi nebude chtít proběhnout? Co když se přiotráví kouřem?“

„Jsem si jistá, že se dostala ven.“ Daisy zněla přesvědčivě. „Je velmi chytrá. Bude v pořádku.“

„Musím zavolat Louise, aby ji našla.“

Freya v ruce pevně svírala mobil, jenže kvůli tekoucím slzám neviděla na displej. Úpěla a klela, dokud kontakt nenašla.

„Louise,“ vydechla ostražitě. „Viděla jsi Won Ton?“

„Ach bože, zlato.“ O takovou reakci Freya nestála. „Půjdu se po ní podívat. Zeptám se hasičů a za chvíli ti zavolám, ano?“

„Ano, díky.“ Přemožená obavami nechala Freya telefon spadnout do klína, zavřela oči a opřela se do sedadla. Vždy se pokládala za silného člověka – v práci, v osobním životě, i rozvod zvládla obstojně. Obvykle ke všem problémům přistupovala se vztyčenou hlavou. Nyní si však připadala bezradná a zbytečná. A její dům a nejspíš také domácího mazlíčka zatím šířal nelítostný oheň.

Snažila se nemyslet na strašidelně zářivé plameny natahující se k černé noční obloze, polykající celý její svět.

Zatímco uháněly dálnicí – Daisy bezpochyby překračovala povolenou rychlost – Freya se dál utápěla v myšlenkách. Copak ji vesmír nepotrápil už dost? Nechal ji bezdětnou a rozvedenou. Toto už přece překračovalo všechny meze.

Jak si jeden člověk může vysloužit tolik smůly?

Mohla si za to snad sama? Měla špatnou karmu? Během života se sice dopustila několika chyb, ale vždy měla dobré úmysly. Kdyby se lépe dívala kolem sebe, možná by si při odchodu všimla, že je něco v nepořádku.

Příliš spěchala. Ztraceně, snad nenechala zapnutou troubu nebo žehličku, že ne? To snad ne. Bylo hrozné představit si, že by té pohromě dokázala předejít, kdyby dávala větší pozor.

Kdyby tak mohla vrátit čas.

Ze všech sil se snažila vybavit si poslední minuty v domě. Proč nekontrolovala všechny spotřebiče a zásuvky? A proč se alespoň na vteřinu nezastavila a nerozhlédla kolem?

Třeba by hrozícímu nebezpečí zabránila. Zachránila by stará fotoalba a důležité dokumenty.

Při představě, že milované fotografie, zachycující celý její život, pohltil požár, tiše zakvílela. Fotky z dětství, ze školy, drahocenné snímky s mámou a obrázky jejího prvního přítele Seba, které si čas od času prohlížela.

Pomoc! Ať jde jen o malý požár...

Když Daisy konečně zahrnula do Freyiny ulice, na chodníku i na silnici postávaly skupiny zvědavců v pyžamech a teplákových soupravách a na příjezdové cestě parkovaly dva hasičské vozy. Na místo dorazil i televizní kameraman. A všichni do jednoho zírali na doutnající ruiny jejího domova.

„To snad ne,“ hlesla Daisy, když zastavila za červeným vozem a vypnula motor.

Ten pohled šel jen těžko zpracovat, ale v jednom měla Freya jasno – požár byl horší, *mnohem* horší, než si představovala.

Po střetu s ošklivou realitou se jí do plíc nedostávalo vzduchu. Její dům, její nádherný domov... kompletně celý... byl...

Pryč.

Zůstaly pouze zčernalé zdi se zejícími dírami po oknech. Hasiči na žebřících stříkali vodu prostorem, který dříve zakrývala střecha.

Milovaná ložnice i kuchyně, pověstné tlukoucí srdce domova.

Všechno.

Pryč.

Přestože před sebou měla nepochybný důkaz, stále tomu nedokázala uvěřit.

Roztřesenýma rukama otevřela dveře od auta a málem upadla na chodník. Jakmile znovu nabyla rovnováhu, uvědomila si, že Daisy s Jo stojí vedle ní. Zešíroka otevíraly ústa a do očí se jim draly slzy. Freya by se v tu chvíli nejradši propadla do země a zmizela.

„Ach, Freyo.“ Daisy k ní natáhla paže a ona se jí svalila do náruče.

Jo se k nim rychle přidala, a přestože ji obklopovala odporná noční můra, Freya se v jejich přátelském objetí cítila bezpečně. A potom zaslechla povědomé kňučení. Otočila se a uviděla statného hasiče s helmou a ochrannou výstrojí, jenž k sobě tiskl malou chlupatou kuličku.

„Won Ton!“ *Zázrak.*

Požárníkův obličej byl černý od sazí, ale když se pousmál, odhalil řadu bílých zubů. „Našel jsem ji schovanou ve křoví.“

„Ach, díkybohu.“ Freya se se slzami v očích zasmála a převzala si od muže chvějícího se psa. „Teda díky *vám*,“ dodala a přivinula k sobě maličkou fenku, očividně strachy celou bez sebe.

„Budeš v pořádku, Freyo. Věř mi,“ konejšila ji Daisy. „Zvládneš to.“

Jenže Freya nechtěla nic zvládat – chtěla, aby k tomu nikdy nedošlo. Život ji však už několikrát postavil před krutou zkoušku a ona věděla, že nemá na vybranou. Byla vděčná, že alespoň nikdo nezmínil Fénixe vstávajícího z popela.

Zatímco Billie kráčela do domu svých rodičů, večerní ticho protínal nářikavý zpěv kolihy velké.

Bylo zvláštní jejich nové obydlí nepokládat za vlastní. Jako kdyby do něj nepatřila. Když před dvěma lety odcestovala do zahraničí, rodiče se z domu, ve kterém vyrostla, odstěhovali. Od narození s nimi obývala skromný domek v boční ulici na Picnic Bay. Mladistvá Billie tátovi pomohla natřít fasádu odvážnou, veselou akvamarínovou barvou a okenní rámy nabarvili do zářivě žluté. Nyní rodiče bydleli ve vkusném, architektem navrženém kvádru ze dřeva a skla, usazeném na kamenném mysu s překrásným výhledem na moře.

Interiér byl nádherný – velká okna, naleštěné dřevěné podlahy a ocelové doplňky, které odpovídaly máminu střídmému, ale vybranému vkusu – přesto se v něm Billie necítila jako doma. Včera, když autem projížděla kolem rodného zchátralého stavení se zarostlou zahradou, zastesklo se jí tak, že málem zastavila a zaklepala na žluté vstupní dveře.

Co by tak novému majiteli asi řekla? *Chtěla bych se jen mrknout do dětského pokoje?*

Problém byl, že přestože Billie už dávno vyrostla, stále ji mrzelo, jak rodiče naložili s jejími věcmi. Sami rozhodli, co je třeba vyhodit a co uložit do krabic a odklidit do zadní části jejich nové garáže.

Billie doufala, že matka alespoň do nastřádaných pokladů nestrkala nos. Přičila se jí představa, jak si prohlíží stránky jejího pubertálního diáře, který si vedla v desáté třídě. A co se asi stalo s marihuanou, kterou schovávala vzadu ve skříni v krabici od bot?

Bylo to tak ponižující.

Každopádně rodiče si výtky vůči ní nikdy nenechávali pro sebe, takže kdyby na něco z toho narazili, už by o tom věděla.

Když Billie vstoupila do elegantní kuchyně s dvojitou troubou a indukční varnou deskou, napadlo ji, jestli mámu s tátou přece jen nesužují nějaké těžkosti. V domě panovala tma, takže už asi ulehli do postele. Na tom nebylo nic zvláštního, vzhledem k tátovým ranním směnám v nemocnici. Jenže Billie se od návratu domů nedokázala ubránit pocitu, že se v jejich chování cosi změnilo.

Netušila však, o co jde. Snad se z nich nestali snobi jenom proto, že se přestěhovali do honosnějšího sídla. Mezi jejich oblíbené pořady stále patřil *MasterChef* a jakákoliv adaptace od Agathy Christie. Otec stále pracoval ve Všeobecné nemocnici v Townsvillu, kam se den co den přepravoval trajektem. V nové garáži se však již nepovalovaly rybářské pruty a navijáky, vrhací síť ani pasti na kraby, tak jako tomu bylo dřív.

Její matka Pearl upustila od každodenních nádenických prací kolem restaurace a sama sebe povýšila na manažerku. Když se Billie zeptala, co to obnáší, ohromilo ji, jak matka dokáže zapáleně mluvit o monitorování peněžních toků a plánování marketingových strategií.

Billie pochybovala, že matčinu proměnu způsobily nově nabyté dovednosti nebo nový slovník. Ve vzduchu viselo hmatatelné napětí a Billie se mohla jen domýšlet, co je vyvolalo. Že by starosti s financemi? Zaplatili snad za dům víc, než si mohli dovolit, nebo už podnik nevydělával tolik jako dřív? Nebo rodiče trápí něco úplně jiného?

Samozřejmě bylo možné, že po rozchodu s Petrosem bylo její vnímání reality zastřeno vlastním smutkem a zoufalstvím. Kdyby jí Sonja Brassalová neuštědřila onen významný pohled, pravděpodobně by starosti s rodiči hodila za hlavu.

Podobně tajemně se bývalá učitelka zatvářila i při odchodu z restaurace, kdy Billie odtáhla stranou a koutkem úst pronesla: „Jak už jsem řekla, Belindo, jsi moc hodná, že svým rodičům vypomáháš. Pravděpodobně jsou za to velmi vděční, ale pamatuj, že by ses na ostrově neměla zdržovat příliš dlouho.“

Billie nevěděla, co na to říct. Nepřipadalo jí, že se zachovala zvláště šlechetně. Zkrátka jen potřebovala peníze a azyl, dokud si nerozmyslí, co dál. A její rodiče zas takovou vděčnost neprojevovali. I kdyby byli rádi sebevíc,

že jejich dcera přiložila ruku k dílu, co s tím měla společného paní Brassalová?

„Co je na ostrově špatného?“ neubránila se otázce a doufala, že nezní příliš naivně. „Vy tu žijete celý život, a přesto jste zde šťastná, nebo ne?“

„To ano,“ souhlasila, „ale s tebou je to jiné, Belindo.“

„Opravdu?“

Sonja Brassalová přimhouřila oči a upřeně se na ni zadívala, jako kdyby se jí snad snažila číst myšlenky. Potom pomalu přikývla. „Ano. Vždy jsi v sobě měla velký potenciál. Nedopuť, abys ho promrhala.“

Nato s vlající kapucí odplula vstříc temné noci a manžel se sestrou a švagrem ji zdrženlivě následovali. Billie byla z její řeči naprosto zmatená.

Co měla pořád s tím potenciálem? Jako kdyby snad ve škole nějak vynikala, vždyť patřila mezi průměrné studenty. Na střední škole – kvůli níž musela dojíždět na pevninu, protože na ostrově žádná nebyla – se z ní stala rebelka, která si místo Belindy nechávala říkat Billie. Pravidelně se dostávala do nejrůznějších průšvihů, proto si rodiče oddechli, když s odřenýma ušima prolezla dvanáctou třídou a ani na ni nenaléhali, aby se přihlásila na vysokou.

Šťastný útěk, myslela si, ale čas od času jí vrtalo hlavou, jaké by to bylo, kdyby se tenkrát rozhodla jinak.

Přeložila Nikola Polzerová